

РЕШЕНИЕ

№ 373

гр. Габрово, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Боян Хр. Косев

при участието на секретаря Ягода Люб. Лесичарска
като разгледа докладваното от Боян Хр. Косев Гражданско дело №
20214210101296 по описа за 2021 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на част II, дял I ГПК.

Образувано е по предявен от СТ. Н. К., ЕГН ***** срещу Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ) иск за заплащане на обезщетение за причинени му неимуществени вреди в размер на 10000 лева.

Ищецът твърди, че с решение № 346/30.10.2013 г. на Комисията за установяване на имущество придобито от престъпна дейност /КУИППД/ е образувано производство срещу него, като с писмо от 08.11.2013 г. му били поискани писмени обяснения, като от този момент разбрал, че е обект на проверка по специален закон ЗОПДНППД /отм./. Излага, че в рамките на производството с определение № 25/31.10.2013 г. по ч.гр.д. № 5/2013 г. на ОС Габрово било допуснато обезпечение на бъдещ иск като били наложени следните обезпечителни мерки: възбрана върху недвижим имот и запори на МПС, банкова сметка и дружествени дялове в различни дружества, които мерки впоследствие били отменени. Внесено било и мотивирано искане в ОС Габрово за отнемане в полза на държавата на имуществото на ищеца, като се твърдяло, че е придобито посредством престъпна дейност, като с влязло в сила решение № 40/29.02.2016 г. по гр. д. № 192/2013 г. на ОС Габрово искането било отхвърлено изцяло. Излага, че са налице актове и действия на служители на КУИППД, свързани с образуване на производството за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност и назначаване на проверка, депозиране в ОС Габрово на мотивирано искане за налагане на обезпечителни мерки, внасяне на мотивирано искане за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност на стойност 403727.43 лв., подаване на въззивна жалба против решението на ОС Габрово, както и подаване на касационна жалба срещу решението на АС Велико Търново, с което е потвърдено

изцяло решението на ГОС. Счита, че тези действия следва да се определят като незаконосъобразни по смисъла на чл. 2а ЗОДОВ, с оглед крайния резултат от проведеното производство.

Твърди, че в резултат на тези актове и действия на служители на КУИППД, които в продължили повече от четири години ищецът изпитвал непрекъснат стрес, нервност и несигурност по отношение на икономическият му статус, включително и възможността да му бъде отнето жилището, което довело и до раздяла с майката на децата му. Тези вреди били в пряка причинна връзка с образуваното производство и извършените незаконосъобразни актове и действия на служители на ответника срещу ищеца. Ето защо, претендира КПКОНПИ да бъде осъдена да му заплати обезщетение за причинените неимуществени вреди за периода от 08.11.2013 г. до 17.04.2018 г. в размер на 10000 лева, заедно със законна лихва върху нея от 17.04.2018 г. до погасяването ѝ.

В срока по чл.131 ГПК от ответника КПКОНПИ, е постъпил отговор, в който е изразено становище за неоснователност на предявения иск по основание и размер, при възражението, не е налице противоправно поведение на Комисията, която е изпълнявала вменените ѝ със закон задължения. Възразява да е налице причинно-следствена връзка между вредите посочени от ищеца и образуваното производство. При условията на евентуалност счита, че претендираната сума не съответства на критерия за справедливост и е прекомерно завишена.

Контролиращата страна РП-Габрово взема становище за неоснователност на иска.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Страните не спорят относно фактите, свързани с проведеното спрямо ищеца производство по чл. 28 ЗОПДИППД (отм.) вр. § 5 от ПЗР ЗОПДНПИ и същите се установяват от приложеното за послужване гражданско дело № 192/2013 г. на ОС Габрово.

С решение 346/30.10.2013 г. на КОНПИ на основание чл. 13, ал. 1, т. 1 ЗОПДИППД (отм.), е образувано производство за установяване на имущество придобито от престъпна дейност, въз основа на постъпило в ТД на КУИППД – Велико Търново уведомление вх. № ТД085ВТ/УВ-7497/08.11.2012 г. от РП Габрово срещу ищеца СТ. Н. К..

С определение от 31.05.2013 г., постановено по ч.гр. д. № 5/2013 г. на ОС Габрово е допуснато обезпечение на бъдещия иск с правно основание чл. 28 ЗОПДИППД (отм.), който ще бъде предявен от КОНПИ срещу СТ. Н. К. с цена на иска 437320.34 чрез налагане на възбрана върху недвижим имот и запор върху МПС, банкова сметка, дружествени дялове в различни дружества и вземания на ищеца.

С писмо с обратна разписка от 08.11.2013 г. от КОНПИ, получено на 11.11.2013 г. на ищеца са изпратени за попълване декларация по чл. 17 ЗОПДИППД (отм.) и искане за представяне на обяснения. На 25.11.2013 г. ищецът е дал писмени обяснения.

На 02.12.2013 г. КОНПИ внася мотивирано искане срещу ищеца за отнемане в полза на държавата на имущество на стойност 403727.43 лева за което се е твърдяло, че е придобито въз основа на престъпна дейност.

С решение № 40 от 29.02.2016 г., постановено по гр.д. № 192/2013 г. на ОС Габрово са отхвърлени предявените иски от КОНПИ срещу СТ. Н. К., ЕГН

***** по реда на чл. 28, ал. 1 ЗОПДИППД (отм.), предявени с мотивирано искане вх. 4373/02/12.2013 г. по описа на ГОС за отнемане на движимо и недвижимо имущество на ищеца, като неоснователни и недоказани. Със същото решение са отменени на основание чл. 30, ал. 3 от ЗОПДИППД /отм./ допуснатите обезпечения с определение № 25/31.10.2013 г. по ч.гр.д. № 5/2013 г. по описа на ГОС, които не са били отменени към момента на постановяване на решението.

Решението е обжалвано от КОНПИ и потвърдено с решение от 18.09.2017 г. по в.гр.д. № 218/2016 г. на Великотърновския апелативен съд.

Въззивното решение е обжалвано от КОНПИ като с неподлежащо на обжалване определение от 17.04.2018 г. по гр.дело № 5003/2017 г. на ВКС не е допуснато до касационно обжалване.

В производството са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите Г.Г.К. и П.С.М., показанията на които съдът кредитира като еднопосочни, безпротиворечиви и основани на непосредствените им възприятия и въз основа на които приема, че в резултат на провежданото производство, ищецът се затворил в себе си, преустановил социалните си контакти и тези с бизнес-партньори, бил психически съсипан, не можел да спи, започнал да употребява алкохол. Станал избухлив и изпитвал притеснение за бъдещото отглеждане на децата си, всички били негативно настроени към него. В резултат на воденото производство отношенията му с жената, с която били живеели в съпругеско съжителство се влошили. Впоследствие двамата се разделили и тя избрала да живее с децата в Холандия, където вече се били установили майка ѝ и сестра ѝ.

Други доказателства от значение на правния спор не са ангажирани.

Относно иска с правна квалификация чл.2, ал.1, т.2 ЗОДОВ.

Съгласно чл. 2а ЗОДОВ, Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органите и на длъжностните лица по Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, извършени при или по повод изпълнение на правомощията или службата им.

Следователно, фактическият състав на съдебно предявеното субективно материално право на вземане, включва следните елементи: незаконосъобразни актове и действия на органите и на длъжностните лица по ЗОПДИППД (отм.) /сега ЗПКОНПИ/, изразяващи се във воденото срещу ищеца незаконно производство по отнемане на движимо и недвижимо имущество, завършило с отхвърляне на искането, настъпили неблагоприятни изменения в правната му сфера в причинно-следствена връзка с проведеното производство.

С неподлежащо на обжалване определение на ВКС, постановено на 17.04.2018 г. по гр.дело № 5003/2017 г. на ВКС не е допуснато до касационно обжалване решение на ВтАС, постановено на 18.09.2017 г. по в.гр.д. № 218/2016 г., с което е потвърдено решение по гр.д. № 192/2013 г. на ОС Габрово, с което са отхвърлени предявените с мотивирано искане вх. 4373/02/12.2013 г. по реда на чл. 28, ал. 1 ЗОПДИППД (отм.) искове от КОНПИ срещу ищеца СТ. Н. К. за отнемане на движимо и недвижимо имущество на ищеца, като неоснователни и недоказани. Следователно, налице е първият елемент от фактическия състав на чл.2а ЗОДОВ – незаконосъобразни актове и действия на органите и на длъжностните лица по ЗОПДИППД (отм.), изразяващи се във водено срещу него незаконно производство по отнемане в полза на държавата на

движимо и недвижимо имущество, придобито от престъпна дейност, завършило с отхвърляне на искането.

В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията на КПКОНПИ, че действията по образуване на производство по отнемане на имуществото на СТ. Н. К., за което не е установен законен източник на средства, са съобразени със закона.

Обстоятелството, че Комисията е длъжна да образува производство за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност при наличието на предпоставките по ЗОПДИППД (отм.), не може да я освободи от отговорност /противното разбиране би обезсмислило нормата на чл. 2а ЗОДОВ/. Според разпоредбата чл. 12 ЗОПДИППД (отм.) Комисията има задължението да извърши проверка за установяване на имущество, което е придобито от престъпна дейност на лица, за които е установено, че са придобили имущество със значителна стойност, за което може да се направи основателно предположение, че е придобито от престъпна дейност, и срещу тях е започнало наказателно преследване за някое от изчерпателно изброените в чл. 3 от Закона престъпления. В зависимост от резултатите от проверката, Комисията разполага със свобода на преценка дали да извърши последващите предвидени в закона действия - дали да образува производство за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност; дали да внесе в съда мотивирано искане за налагане на обезпечителни мерки; дали да внесе в съда мотивирано искане за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност, дали да поддържа веднъж внесено искане, какви действия да предприема във връзка с него, дали да обжалва постановените от съда актове. За всички свои действия тя носи отговорност, от която не може да бъде освободена с твърдението за зависимост от доказателствата, които проверяваното лице можело да представи в съдебно заседание. /Така определение № 769 от 6.07.2017 г. на ВКС по гр. д. № 4560/2016 г., IV г. о./ Предявяването на иск по чл. 28 от ЗОДПИППД (отм.) от Комисията е действие при или по повод на изпълнение на правомощията ѝ. Отхвърлянето на същия като неоснователен с влязло в сила съдебно решение, означава, че със сила на пресъдено нещо е установено, че лицето, което е осъдено за престъпление, посочено в закона, няма придобито имущество, в резултат на осъществената престъпна дейност, за която е осъдено. Направеното от Комисията предположение в обратния смисъл, което е послужило като основание за започване и водене на производството по чл. 28 от ЗОДПИППД (отм.) се явява неоснователно и като такова е незаконосъобразно действие по смисъла на чл. 2а ЗОДОВ. Съответно - всички причинени на посоченото лице вреди, които са в резултат на воденото производство - подлежат на обезщетение. /Така решение № 166 от 18.10.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1642/2016 г., III г. о./

Без значение е и обстоятелството, че към момента на образуване на гр. д. № 192/2013 г. на ОС Габрово не е било постановено ТР № 7/2014 г. на ОСГК. С Тълкувателно решение № 7 от 2014 г., постановено в изпълнение на чл. 124, ал. 1 ЗС, не се променя съществуваща правна уредба. Задължението на Комисията е да спазва точно действащия закон, поради което решението за искане за налагане на обезпечителни мерки и предявяване на иск по чл. 28 ЗОПДИППД (отм.); не може да бъде обвързано от постановките на тълкувателното решение, доколкото с него не възникват допълнителни предпоставки за законосъобразното упражняване на дейността и.

В случая, ищецът твърди, че провежданото срещу него производство по отнемане в полза на държавата на движимо и недвижимо имущество, придобито от престъпна дейност, се отразило негативно върху психическото му състояние и се изразило в

състояния на стрес, страх и нервност от участие в провежданото производство, притеснения, свързани с несигурност по отношение на икономическият му статус. С оглед характера на вредите, съдът намира, че неблагоприятни изменения от посоченото естество настъпват неизбежно в правната сфера на всяко физическо лице от образуванияте пред съда по искания на Комисията обезпечително производство и производство по отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност, поради което дори да не са представени доказателства за претендираните неимуществени вреди, обезщетение за тях следва да се определи на основание чл. 162 ГПК. Негативните последици върху личността и психиката на лице по отношение на което се води производство по ЗОПДИППД (отм.) се подразбират от естеството на упражнената спрямо ищеца репресия. В случая за период повече 4 години ищецът е имал неблагоприятни психични изживявания, съставляващи неимуществени вреди, подлежащи на репарирание от държавата.

В практиката на Върховния касационен съд, например № 407 по гр. д. № 1273/2009 г. на III г. о., № 394 по гр. д. № 1520/2011 г. на III г. о., № 391 по гр. д. № 201/2011 г. на III г. о., № 395 по гр. д. № 159/2011 г. на III г. о., № 3 по гр. д. № 637/2011 г. на III г. о., № 51 по гр. д. № 465/2011 г. на IV г. о. и др., се приема, че справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл справедливостта по см. на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а тя се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики-характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, общественото и социално положение. Принципът на справедливост включва в най-пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие, и когато съдът е съобразил всички тези доказателства от значение за реално претърпените от увреденото лице морални вреди /болки и страдания/, решението е постановено в съответствие с принципа на справедливост.

По отношение на отговорност по реда на ЗОДОВ, при определяне на размера на дължимото обезщетение намират приложение и общите постановки, развити в т. 11 от ТР № 3 от 22.04.2005 г. по т. д. № 3/2004 г. на ОСГК, съгласно които обезщетението се определя глобално, като се вземат се предвид всички релевантни обстоятелства, преценени с оглед общия критерий за справедливост по чл. 52 ЗЗД, в смисъла разяснен с т. II от ППВС № 4/23.12.1968 г. Всеки случай е индивидуален и относимите към всеки случай обстоятелства са специфични, поради което съдът дължи конкретна преценка.

За обезщетяване на вреди по чл. 2а ЗОДОВ следва да се съобразят освен релевантните за всяко увреждане обстоятелства: предмет, продължителност и интензитет на проведеното производство, разгласяване на данни в медиите от същото, конкретен начин на засягане на честта и доброто име на проверяваното лице в обществото, съобразно неговата възраст, общественото и социално положение, отражение на производството върху здравето /физическо и психическо/ на лицето, засягане на взаимоотношенията в семейството, последици за професионалната реализация, още и всички специфични обстоятелства, произтичащи от характера и особеностите на производство по ЗОПДИППД (отм.). В тази връзка, следва да се отчита, че за разлика от наказателното производство, където действа презумцията за невинност и цялата доказателствена тежест се носи от прокуратурата, в производството по ЗОПДИППД (отм.) - проверяваното лице следва да установява всички твърдени от

него обстоятелства, от които черпи права. Освен това производството по ЗОПДИППД (отм.) засяга с по-голям интензитет и в по-голям обем правото на труд и правото на частна собственост, които пряко засягат свободата на личността. Доколкото започва с налагане на обезпечителни мерки - възбрани и запови върху цялото имущество на проверяваното лице, по време на висиящността му, проверяваното лице за продължителен период от време е в невъзможност да се ползва от притежаваните средства, да води спокоен начин на живот и да обезпечава своите и на близките си нужди. В практиката е установено разбирането, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди по чл. 2а ЗОДОВ, причинени от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на органи и длъжностни лица по ЗОПДИППД (отм.) се определя след като се посочат всички обстоятелства, обосноваващи причинна връзка между воденото производство и причинените вреди, индивидуализират се конкретните вреди и се прецени тяхното отражение върху личността на пострадалия, изясни се стойността, която засегнатите неимуществени блага са имали за своя притежател, при съобразяване на обществения критерий за справедливост, определен по вътрешното убеждение на съда.

Изхождайки от понятието "неимуществени вреди", в което според практиката на ВКС се включват всички телесни и психически увреждания на пострадалия, претърпените болки и страдания, които в своята цялост представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт в определен период от време, като и изхождайки от разбирането, че критерият за справедливост, визиран в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД не е абстрактен, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които в случая не дават основание за присъждане на обезщетение в размер на 10000 лв.

С оглед на установените със свидетелските показания неимуществени вреди, претърпени от СТ. Н. К., които са пряка последица от образуваните пред съда по искания на Комисията обезпечително производство и производство по отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност, съобразявайки продължителността на преживените негативни емоции от ищеца (повече от 4 години) и степента на засягане на психиката му (чувство на стрес и нервност, както и страх и несигурност по отношение на икономическия му статус), ограничаване на социалните му контакти, влошаване отношенията с фактическия му съжител, както и липсата на данни за трайни увреждания и за промени в начина му на живот, обуславя определяне на обезщетението в размер на 8000 лева.

В случая обезщетението в размер на 8000 лв. се присъжда за обичайните неблагоприятни последици, които се намират в причинна връзка с гражданското производство по конфискация на незаконно придобито имущество-притеснение, несигурност, стрес, продължителност на делото, брой заседания, доказателствени затруднения. В случая по делото не е установено ищецът да е изпитал извън обичайните притеснение, несигурност, стрес от воденото срещу него дело, които да са довели до трайни негативни отражения в здравословното му състояние. Съдът намира, че не се установява да е налице пряка причинна връзка между незаконно воденото гражданско производство по конфискация на имуществото на ищеца и настъпилата раздяла между него и майката на децата му и заживяването на последната в чужбина. Съдът намира, че напускането на семейството и страната от семейния партньор е личен избор, за който влияние са оказали и други фактори, а решението за установяване в чужбина не е закономерна последица от воденото производство, макар в търсене на по-добри финансови възможности да е повлияно от него. Поради това искът е основателен до

размер на 8000 лв., като за разликата следва да бъде отхвърлен. Съдът намира, че този размер удовлетворява обществения критерий за справедливост при съществуващите в страната обществено-икономически условия на живот, с оглед на конкретните обстоятелства по делото.

Следва да се посочи, че установените от свидетелите факти на започнала употреба на алкохол от ищеца, в резултат на воденото срещу него производство, представляват неблагоприятни изменения в правната сфера на ищеца, които не са въведени като предмет на предявения иск.

Посочената сума следва да се заплати заедно със законната лихва, която е дължима от увреждането, а то е настъпило при осъществяване на фактическия състав на чл.2а ЗОДОВ – от влизане в сила на решението, с което е отхвърлено искането на Комисията – 17.04.2018 г. до окончателното ѝ погасяване.

При този изход на спора право на присъждане на разноските за производството възниква в полза на всяка от страните, пропорционално на уважената, респ. отхвърлената част от иска, съгласно чл.10, ал.3 и ал. 4 ЗОДОВ. На основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ ищецът има право на разноски в размер на 10 лева – внесена държавна такса, която сума следва да му се присъди. В полза на адв. Т.М. следва да се присъди възнаграждение в размер на 730 лева за оказана безплатна адвокатска помощ, на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ вр. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1 от Закона за адвокатурата.

За настоящото производство ответникът претендира извършени разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 300 лева, съгласно чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25 от Наредба за заплащането на правната помощ), от която сума, следва да му се присъдят 60 лева, на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ. Възражението на ищеца, че ответникът няма право на юрисконсултско възнаграждение, тъй като не е защитаван от юрисконсулт е неоснователно. Независимо от това, дали процесуалния представител на страната е на длъжност "юрисконсулт" или на друга длъжност, след като той е осъществил процесуалното представителство въз основа на редовно пълномощно, издадено от представляващия страната, след като представителят притежава юридическо образование и правоспособност, страната има право на юрисконсултско възнаграждение. Стеснителното тълкуване на разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК би довела до неравнопоставяне на страните, само въз основа на факта, че длъжността на процесуалния представител не е озаглавена като "юрисконсулт", при всички останали равни изисквания и съответствия за същата длъжност. /Така определение № 510 от 26.10.2017 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2346/2017 г., IV г. о , определение № 343 от 15.10.2012 г. на ВКС по гр. д. № 311/2011 г., II г. о./

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, с адрес: гр. София, пл. Света Неделя № 6 да заплати на СТ. Н. К., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. Габрово, ул. *****, №8, адв. М., по иск с правна квалификация чл.2а ЗОДОВ, сумата 8000 (осем хиляди) лева - обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в резултат на незаконни действия на нейни служители по приложението на ЗОПДИПД (отм.), заедно със законната лихва върху тази сума от 17.04.2018 г. до окончателното ѝ

погасяване, както и сумата 10 лева (десет) лева – разноси за производството, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над сумата от 8000 лева до пълния предявен размер от 10000 лева.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, с адрес: гр. София, пл. Света Неделя № 6, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Т.М. от АК-Габрово, сумата 730 лева /седемстотин и тридесет лева/ – възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ на ищеца СТ. Н. К., ЕГН *****, на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА СТ. Н. К., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. Габрово, ул. *****, №8, адв. М. 6, ДА ЗАПЛАТИ на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, с адрес: гр. София, пл. Света Неделя № 6, сумата 60 лева /шестдесет лева/ – юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Габровски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните и е постановено при участието на РП-Габрово.

Съдия при Районен съд – Габрово: _____